



РОЗДІЛ 1

ТРИС

Я міряю кроками нашу камеру в штаб-квартирі Ерудичії, і в голові досі лунають слова: «Мене зватимуть Едит Прайор. І я з радістю багато чого забуду».

— То ти її *ніколи* не бачила? Навіть на світлинах? — запитує Христина, поклавши охайно забинтовану ногу на подушку. Христину підстрелили під час нашої відчайдушної спроби відкрити відеозапис Едит Прайор усьому місту. Ми не знали тоді, ні що в ньому міститься, ні що він зруйнує саме підґрунтя нашого існування: наші фракції, нашу ідентичність. — Це твоя бабуся, тітка або що?

— Ні, я ж тобі казала, — відповідаю я. — Прайор — прізвище мого батька, отже, вона — з цього боку родини. А як подумати, то ім'я Едит більше пасує альтруїстам, а татові родичі були ерудитами, тому...

— Тому вона зі старших родичів, — каже Кара, відкинувши голову на стіну. Кара зараз страх як схожа на Вілла, — свого брата і мого друга, якого я застрелила. Однак Кара випростується — і привид Вілла зникає. — На кілька поколінь старша. Якийсь пращур.

«Пращур». Слово старе, мов півзруйнований цегляний мур. Озирнувшись, я торкаюся стіни. Панель біла й холодна.

Отже, у спадок я отримала незалежність від фракцій і впевненість у тому, що моя дивергенція набагато

важливіша, ніж я могла уявити. Саме моє існування — то знак: ми мусимо вийти за межі міста і допомогти тим, хто за парканом.

— А мені цікаво, — мовить Кара, провівши долонею по обличчю, — скільки ми вже тут?.. Чуєш, може, припиниш туди-сюди нипати бодай на *хвилинку*?

Я завмираю посередині кімнати, здивовано звівши брову.

— Вибач, — бурмоче вона.

— Та годі вам, — втручається Христина. — Надто вже довго ми тут сидимо.

Ось уже декілька днів спливало відтоді, як Евелін влаштувала хаос у штаб-квартирі Ерудичії і в'язні порозбігалися зі своїх камер на третьому поверсі. Якась жінка з позафракційних перебинтувала нам рани і роздала знеболювальне. Нам давали їсти й дозволяли приймати душ, та ніхто нам не розповідав, що відбувається за межами штаб-квартири. Хай як наполегливо я розпитувала.

— Тобіас мав би вже з'явитися, ні? — кажу я, сідаючи на край ліжка. — Де ж він вештається?

— Напевно, досі сердиться, що ти збрехала йому і потай співпрацювала з його батьком, — припускає Кара.

Я кидаю на неї сердитий погляд.

— Ні. Тобіас не такий дріб'язковий, — каже Христина: чи то хоче присоромити Кару, чи то підтримати мене — я не певна. — Його просто щось затримало. Він же просив довіритися йому.

У тому шарварку, коли позафракційні намагалися відтіснити нас до сходів, я вчепилася в поділ Тобіасової сорочки, щоб не загубити його в натовпі. Узявши мене за зап'ястки, він відштовхнув мене і саме тоді й сказав ці слова: «Довірся мені. Іди куди скажуть».

— Я намагаюся, — відповідаю я, і це — щира правда. Я справді намагаюся довіритися йому, та кожною часточкою, кожною фіброю і кожним нервом, прагну вирватися на свободу: не просто з ув'язнення в цій камері, а й з ув'язнення в нашому місті.

Я просто мушу побачити, що там — потойбіч паркана.

РОЗДІЛ 2



ТОБІАС

Не можу пройти цими коридорами, не згадуючи ті дні, які я тут провів як в'язень: босий, з віддунням болю від кожного руху. До цього спогаду додається ще один: про те, як Беатрис Прайор от-от мала померти, і як я дубасив кулаками в двері, і як звисали її ноги з Пітерових рук, коли він сказав мені, що вона просто без тям після уколу.

Ненавиджу це місце.

Нині тут уже не така чистота, як при ерудитах: після війни будівля потрошена, на стінах — сліди від куль, на долівці повсюди бите скло від розбитих лампочок. Я переступаю брудні сліди, над головою миготить світло: я йду в її камеру, і мене пропускають без питань, адже на моєму передпліччі символ позафракційних — порожнє коло на чорній пов'язці, а ще я схожий на Евелін. Колись бути Тобіасом Ітоном було ганебно, та нині це одне з найшановніших прізвищ.

Трис сидить на підлозі, пліч-о-пліч з Христиною, по діагоналі від Кари. Моя Трис, завжди така бліда і маленька, якось примудряється заповнювати собою всю кімнату.

Її круглі очі зустрічаються з моїми — і вона швидко підхоплюється, пригортається до мене й ховає обличчя в мене на грудях.

Однією рукою стискаю її за плече, а другою гладжу її волосся. Ніяк не можу звикнути до того, що воно обривається зразу на початку шиї, а не спускається далі.

Правда, спершу я навіть зрадив, коли вона підстриглася: тепер вона справжній воїн, а не дівчинка. Саме це їй і треба було.

— Як ти сюди потрапив? — цікавиться вона.

— Я ж Тобіас Ігон, — відповідаю я, і вона сміється.

— Точно. Повсякчас забуваю, — Трис трохи відхилиється і дивиться на мене. Її очі вмить змінюються, наче в них вихор проноситься. — Де ти так довго був? Що сталося?

В голосі її — відчайдушне благання. Це місце пов'язане з жахливими спогадами для мене, а для неї — стократ жахливішими: вирок, зрада брата, сироватка страху. Я просто зобов'язаний витягнути її звідси.

Кара з цікавістю поглядає на нас. Мені стає ніяково, так наче я скинув стару шкіру і ще не звик до нової. Не до душі мені свідки.

— Евелін тримає місто під замком, — кажу я. — Без її дозволу ніхто і кроку ступити не сміє. Кілька днів тому вона виступила з закликом об'єднатися проти наших гнобителів — людей за парканом.

— Гнобителів? — перепитує Христина. Вона виймає з кишені пляшечку і робить ковток. Мабуть, знеболювальне від рани в нозі.

Я ховаю руки в кишені.

— До речі, не лише Евелін вважає, що нам не варто потикатися за межі міста просто щоб допомогти якимсь людям, які запхали нас сюди, щоб згодом використати. Вона хоче зцілити місто й вирішити наші проблеми, а не виходити й вирішувати чужі. Це я стисло переказую її слова, — веду далі я. — Підозрюю, що така думка дуже вигідна матері, бо поки ми в місті, ми під її владою, а як втечемо, то вона позбудеться свого впливу.

— Чудово, — заочує Трис очі. — Хто б сумнівався, що вибір її буде найогоїстичніший з усіх можливих.

— Про те й мова, — Христина стискає пальцями пляшечку. — Не те щоб мені не хотілося вирватися з міста, але у нас і тут проблем не бракує. Як нам допомогти людям, яких ми зроду й не бачили?

Трис у задумі покусує щоку.

— Не знаю, — нарешті визнає вона.

На моєму годиннику вже третя. Я затримався, а Евелін дуже підозрілива. Я сказав їй, що йду розірвати стосунки з Трис, а це багато часу не забирає. Однак я не певен, що Евелін мені повірила.

— Слухайте, — кажу я, — власне, я прийшов попередити: над ув'язненими починається слідство. Вам збираються вколоти сироватку правди, і якщо вона подіє, вас засудять як зрадників. А нам би, я так розумію, хотілося цього уникнути.

— Засудять як зрадників? — перепитує Трис. — Відколи це пошук істини розцінюється як зрада?

— Це ж була непокора своїм лідерам, — кажу я. — Евелін зі своїми прибічниками не хоче, щоб хтось залишив місто. І не подякує вам за оте відео.

— Вони такі самі, як Джанін, — пирхає Трис. — Готові на все, щоб тільки приховати правду, і заради чого? Щоб царювати у своєму мікроскопічному світі? Безглуздя якесь.

Я не хочу зізнаватися, але де в чому я згоден зі своєю матір'ю. Я нічого не винен людям, які живуть поза межами нашого міста. І байдуже, дивергент я чи ні, та я не збираюся приносити себе в жертву заради порятунку людства, хай у чому він полягає.

Проте я дуже хочу втекти звідси, як дикий звір, який прагне вирватися з пастки. Дикий і скажений. Готовий відгризти собі лапу.

— Ну, хай там як, — починаю я обережно, — якщо сироватка правди на вас подіє, то вас засудять.

— Якщо подіє? — примружується Кара.

— Дивергент, — Трис тисне пальцем собі в голову. — Забула?

— Чудово, — Кара закручує випале пасмо назад у вузол на потилиці, — але якось нетипово. З мого досвіду, більшість дивергентів не здатні встояти перед сироваткою правди. Не розумію, як це виходить у тебе, Трис.

— Не розумієш не тільки ти, а й інші ерудити, які встромляли в мене свої голки, — різко кидає Трис.

— Будь ласка, зосередьмося. Вас треба витягнути з в'язниці, — кажу я. Мені так хочеться підтримки, і я стискаю руку Трис. Її пальці переплітаються з моїми. Ми не торкаємося з нею одне одного бездумно: кожен дотик здається дуже важливим, він наповнює енергією і розрадою.

— Гаразд, гаразд, — дещо м'якше каже Трис. — У тебе є план?

— Я попрошу Евелін, щоб тебе допитали першою з вас трьох, — пояснюю я. — Тоді лишиться тільки підготувати переконливу побрехеньку, яка виправдає Христину і Кару, адже ти її викладеш під дією сироватки правди.

— І яка ж це має бути побрехенька?

— Я сподівався, ти сама щось вигадась, — мовлю я, — ти-бо брешеш набагато краще за мене.

Мої слова роз'яструють рани у нас обох. Скільки разів мені брехала Трис! Пообіцяла, що не піде на вірну смерть у табір Ерудитії, коли Джанін вимагала самопожертви дивергентів, а вчинила на власний розсуд. Сказала, що лишиться вдома під час нападу на ерудитів, а натомість я нашттовхнувся на неї у штаб-квартирі Ерудитії, ще й у спілці з моїм батьком. Я розумію, чому вона так вчинила, але це ще не означає, що ми помирилися.

— Гаразд, — вона дивиться в підлогу. — Гаразд, я що-небудь вигадую.

Я кладу долоню їй на руку.

— Я поговорю з Евелін про тебе. Постараюся чим-швидше.

— Дякую.

Мене охоплює знайомий порив: вилетіти з власного тіла, щоб спілкувалися наші душі. Цей-таки порив викликає бажання цілувати Трис щоразу, як я її бачу, — найменша відстань між нами доводить мене до сказу. Наші пальці сплітаються ще міцніше, її долоня наче приклеюється до моєї зашкарублої шкіри — мозолястої від усього того поруччя на всіх тих поїздах. Трис бліда і худенька, та її очі нагадують мені безкраї небесні простори, про які я завжди мріяв.

— Коли ви зібралися цілуватися, то зробіть ласку, попередьте, щоб я мала змогу відвернутися, — бурчить Христина.

— Відвертайся, — усміхається Трис.

Я торкаюся губами її щоки, щоб уповільнити цілунок, тоді притискаюся вустами до її вуст, щоб відчутти кожну точку, де наші уста торкаються, і кожну точку, де вони роз'єднуються. Я п'ю повітря, яке ми ділимо за секунду після поцілунку, і насолоджуюся доторком її носика до мого. Я дуже хочу дещо їй сказати, але це таке особисте, тож я ковтаю слова. Але за мить вирішую: а нехай!

— Хотів би я лишитися з тобою на самоті, — кажу я, задкуючи з камери.

— Я теж — як і щоразу.

Коли я зачиняю двері, то помічаю, що Христина вдає, наче її зараз знудить, Кара сміється, а руки Трис безпомічно звисають.